

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címetal** képviselt felperes neve (**felperes címe.**) felperesnek, a **alperes jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe** alperes ellen határozat megtámadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 11. napján kelt 29.P.22.831/2016/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében az alperes elnöksége 2014. március 7. napján tartott ülésén meghozott 46/5/2014. 03.17. számú határozatának a megsemmisítését, illetve hatályon kívül helyezését kérte, mivel az a sportról szóló 2004. évi I. törvény (Stv.) rendelkezéseit sérti, korlátozza a sportegyesületként működő szervezetek tevékenységét.

Az alperes elsődlegesen a kereset elkesztettsége okán a per megszüntetését, majd érdemben a kereset elutasítását kérte, mivel a határozata megfelel a törvényi és az alapszabályi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 88.900 forint + ÁFA perköltséget, míg az eljárási illetékeket az állam viseli.

Az ítélet indokolása értelmében a keresettel támadott határozat meghozatalakor az alperes még az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) alapján működött, ezért az új Ptké. 9. § (4) bekezdésére is figyelemmel a Ptk. rendelkezései voltak az irányadók. A felperes által valószínűsített határozatról való tudomásszerzés időpontjára is figyelemmel megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a keresetlevél határidőben került benyújtásra, melyre tekintettel az alperes per megszüntetésére vonatkozó indítványának nem adott helyt, és a keresetet érdemben vizsgálta. Az alperes képviselete körében a felperes által előadottakat nem osztotta. Hivatkozott a másodfokú végzésben foglaltakra, a Pp. 135. §-ában írtakra. Megítélése szerint a kereset jogalapjaként megnevezett Stv. Preambulumára jogot alapítani nem lehet. A felperesnek az Alaptörvényre történő utalását konkrétan megjelölt hivatkozás nélkül nem tartotta értelmezhetőnek. Az egyenlő bánásmódhoz való jogra, valamint a sportoláshoz való jogra történő hivatkozás ugyancsak nem képezhetette polgári perben az érdemi döntés alapját. A személyiségi jogok polgári jogi védelmét elsődlegesen nem az Alaptörvény rendezi, az Európai Sport Charta pedig ugyancsak nem keletkeztet alanyi jogokat, így ezen jogszabályok nem képezheték az érdemi döntés alapját. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a keresettel támadott elnökségi határozat az absztrakció magas fokán áll, alapvetően általánosságban fogalmazza meg, hogy mely rendezvényeket kíván támogatni, illetve az ajánlással ellentétes magatartást tanúsító tagokkal szemben fegyelmi eljárás megindítását indítványozza. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a sérelmezett határozat nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely jogszabályba ütközne,

illetőleg olyan utalást sem, amely alapján következtetni lehetne arra, hogy az alperes elnöksége saját hatáskörén túlterjeszkedne, nem tekinthető továbbá annyira hiányosnak sem, amely miatt a bíróságnak a sportszervezet belső működésébe be kellene avatkoznia. A határozat személyi, területi hatályát megállapíthatónak tartotta. Jogszabály, illetőleg alapszabály rendelkezhet akként, hogy a tagszervezetek tagjaira nézve is kötelező szabályokat alkothat, azonban a per tárgyát képező határozat csak a tagokat említi, így értelemszerűen a tagszervezetekre nézve tartalmaz rendelkezést. Az alperes határozatainak területi hatályát az Stv. és az alapszabálya tartalmazza, így e körben sem tartotta jogszabálysértőnek. Elfogadhatónak tartotta az alperes érvelését, hogy a határozat meghozatalát az Stv. 65. § (4) bekezdése és a 6/1990.(IV.12.) KöHÉM rendelet 112/B. § (1) és (2) bekezdése indokolta. Az alperes saját tagjaira nézve kötelező szabályokat alkothatott. A bíróság nem látott lehetőséget a szervezet magán autonómiájába beavatkozni abban az esetben, ha a határozat nem ütközik konkrét jogszabályi, illetve alapszabályi rendelkezésbe. Az Stv. 65. § (4) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság megítélése szerint a hivatkozott határozat, illetőleg annak végrehajtásakor hozott határozatok, eljárások jogszabályszerűségét, illetve jogszabálysértő voltát csak a konkrét esetben lehet megállapítani. Álláspontja szerint akkor vethető fel a sérelmezett határozat jogszabálysértő volta, ha azt olyan esetben kívánják alkalmazni, amelyre az nem vonatkozik, illetőleg nem vonatkozhat. Jelen pernek ugyanakkor nem képezte tárgyát, hogy valamelyik sportág kapcsán az alperes rendelkezik-e országos sportági szövetségi jogosultságokkal. Ez a sérelmezett határozat alapján hozott újabb határozatok felülvizsgálata során merülhet fel az elsőfokú bíróság megítélése szerint, amennyiben az alperes nem jogszabályszerűen alkalmazza a per tárgyát képező határozatot. A jelen per tárgyát nem képezhette másik sportszervezet jogállásának, illetőleg alperessel kapcsolatos hatásköri összeütközésének vizsgálata. Az Alapszabály 25. § (1) bekezdése alapján meghozhatta az alperes elnöksége az adott határozatot. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, az ítélet megváltoztatását, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte. Fellebbezése alapjául hivatkozott az Stv. Preambulumára, 2. §-ára, 16. § (1) bekezdésére. Kiemelte, hogy az alperes határozata lehetetlenné teszi a sportolói számára más autósport-ágban a törvényben előírt kötelezettségeik teljesítését. Megítélése szerint a keresettel támadott határozattal az alperes nem a saját sportágaira vonatkozóan rendelkezett tiltón, hanem minden más, autósport-ágban való részvételről, így a határozat ellentétes az Stv. 65. § (4) bekezdésben foglaltakkal. Kiemelte, hogy az alperes sportfegyelmi szankciókkal fenyegetve nem tilthatja meg tagjai számára előre a kizárólagossága alatt nem álló autósportban való részvételt, de nem tagadhatja meg a saját sportágaiban sem a versenyek lebonyolításához a hozzájárulást előre, a konkrét rendezvények körülményeinek ismerete nélkül. Az elsőfokú ítéletből következő joggyakorlat megítélése szerint súlyosan megsértené a sportegyesületeknek az önrendelkezési jogát, azt a jogukat, hogy sportolókik akarata szerint vegyenek részt egyszerre különböző sportágak versenyrendszerében. Továbbra is fenntartotta, hogy a perben eljáró ügyvéd nem képviselhette az alperest a bíróság előtt. Sérelmezte, hogy az alperes törvényes képviselőjének meghallgatására előterjesztett indítványát mellőzte az elsőfokú bíróság, és a mellőzés indokait nem adta. Fenntartotta, hogy az alperes mulasztott, mely mulasztás neki felróható, igazolási kérelemmel nem élt, mulasztását nem mentette ki. Az elsőfokú bíróság mindezt hivatalból nem vizsgálta. Mindezek alapján megítélése szerint az álképviselő által előterjesztett ellenkérelmeket, észrevételeket figyelmen kívül kellett volna hagynia a bíróságnak, és a Pp. 106. § (1) bekezdése szerinti mulasztás jogkövetkezményeit kellett volna alkalmaznia. A Pp. 135. § (1) bekezdés, 136/B. § (1)-(3) bekezdései felhívásával rámutatott arra is, hogy a bíróságnak úgy kellett volna tekintenie, mintha az alperes a kereseti kérelem teljesítését nem ellenzi. Nem lett volna elkerülhető annak vizsgálata, hogy az alperest meddig képviselte Benyó Miklós és Oláh Gyárfás, mikor adta be a képviselet bejegyzése céljából a kérelmet a bírósághoz az alperes és mikor jegyezték be a képviseleti jogot. Megítélése

szerint nem volt az alperesnek lehetősége a per újabb tárgyalásán pótolni a képviseletre, ellenkérelemre vonatkozóan elmulasztott cselekményeit, mert ellenkező esetben kiüresednének a Ptk. 105. §-ának rendelkezései. Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság megállapítását, hogy az alperes tevékenysége és alapszabálya, valamint az Stv. magában hordozza az alperes tevékenységének és kizárólagos jogainak területi hatályát, mivel sem az Stv., sem az alapszabály nem említi a magyarországi területi hatályt. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság sem végzésben, sem az ítéletben nem rendelkezett az alperes nyilvántartásba bejegyzett törvényes képviselőjének tárgyalásra történő idézésére tett indítványáról. Sérelmezte az alperes által csatolt meghatalmazás elfogadását, amely meghatalmazáson az ügyszámot a képviselő önhatalmúlag átírta. Utalt arra, hogy a megtámadott határozat sérti a tag sportszervezetek önrendelkezési jogát, akkor, amikor a sportélet tisztaságát biztosítani hivatott sportfegyelmi szankciókkal fenyegetve megtiltja a tagszervezetek számára, hogy másik sportszervezet által szervezett, autóval végzett sporttevékenységet folytassanak, ilyen sportrendezvényen részt vegyenek, és egyúttal ez sérti az Stv. 1. § és 2. §-ban foglalt kötelezettséget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult; a perben tett nyilatkozatainak fenntartása mellett osztotta az elsőfokú ítélet indokolásában írtakat.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a felek tárgyalás tartása iránti kérelme hiányában a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján, tárgyaláson kívül bírálta el.

A jogvita elbírálásához szükséges releváns tényállást az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban feltárta, a rendelkezésre álló adatokból, bizonyítékokból helytállóan állapította meg a jogvita eldöntésében releváns tényeket, azokból alapvetően megalapozott jogkövetkeztetéseket vont le.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

Az alperesi jogi képviselő a megismételt eljárásban csatolta szabályszerű meghatalmazását, ezáltal a képviseleti joga már igazolt volt. A meghatalmazás tartalmából egyértelműen kitűnik, hogy az eljárás ügyszámai elírásra kerültek, a korábbi eljárásnak az ügyszáma egyértelműen megállapítható, amelynek tekintetében elírás történt, annak kijavításának mikéntje a meghatalmazás figyelembe vételének kizártságát nem alapozhatta meg. A másodfokú bíróság csak utal arra, hogy a megismételt eljárás ügyszáma 29.P.22.831/2016., így ezen eljárási ügyszám is elírásra került az ügyvédi meghatalmazáson, azonban mind a felhívás, mind a csatolás körülményei alapján, mind a meghatalmazásból egyértelműen megállapítható, hogy a jelen peres eljárásra szól a meghatalmazás, egyúttal jóváhagyva a korábbiakban a perben tett nyilatkozatokat. A korábbi nyilatkozatok, eljárási cselekmények jóváhagyása az ügyszám hiányában is megállapítható volt. Mindezek alapján, miután az alperes már az alap eljárásban és a megismételt eljárásban is érdemi ellenkérelmet előterjesztett, az ellenkérelem nem volt figyelmen kívül hagyható. Az alperes az eljárás folyamán mindvégig vitatta a kereset megalapozottságát is. Azzal, hogy utóbb csatolt szabályszerű meghatalmazást a jogi képviselő részére, a jogi képviselő ezt megelőző eljárását is jóváhagyta. A jelen esetben ezért a mulasztás kimentésének, igazolási kérelemnek az eljárásjogi feltételei nem álltak fenn, a felperesnek a fellebbezési hivatkozásai mind e körben nem foghattak helyt. Az elsőfokú bíróság mindezek kiemelésével eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást, vette figyelembe az alperes érdemi ellenkérelmét és hozta meg érdemi határozatát.

Az alperes képviselőjének a tanúkenti meghallgatása szükségtelen volt, az elsőfokú bíróságnak

külön határozatot az erre irányuló bizonyítási indítvány elutasításáról nem kellett hoznia, az pedig, hogy a képviselet körében kifejtettek túlmenően az indítvány elutasítását külön nem indokolta meg az elsőfokú bíróság, a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség megsértését sem jelentette, illetőleg az nem is tekinthető olyan súlyúnak, amely az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlanságát eredményezhetné.

Mindezek alapján a Pp. 252. (2) és (3) bekezdésben foglalt törvényi feltételek nem álltak fenn.

A fellebbezési eljárásban már nem volt vitatott, hogy a határozat megtámadására irányuló kereset határidőben került benyújtásra, ezért azt érdemben kellett a bíróságnak elbírálnia. Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy jelen esetben még a Ptk. alkalmazandó, így a Ptk. 62. § (6) bekezdése volt irányadó a kereset érdemi elbírálására.

Nem volt vitatott, hogy az alperes sportszövetség, mely sportszövetségnek tagja a felperesi egyesület. A sportegyesületekre, illetőleg a sportági szövetségekre elsődlegesen az Stv. rendelkezései alkalmazandók. Az Stv. 16. § (1) bekezdése, 19. § (1) bekezdése értelmében az Stv. rendelkezései mellett, az abban írt eltérésekkel alkalmazandók a sportegyesületre, illetőleg a sportági szövetségekre a Civil törvény és a Ptk. egyesületekre vonatkozó rendelkezései. A felperes az így alkalmazandó Ptk. 62. § (6) bekezdése szerint támadhatta meg az alperes elnöksége által hozott, a kereset tárgyát képező határozatot, és így ennek alapján vizsgálhatta a bíróság, hogy az adott határozat jog- vagy alapszabálysértő-e, és ennek megállapítása esetén lett volna lehetősége a bíróságnak a támadott határozatot megsemmisíteni. Mind az Stv., mind a Ptk. szerint az alperesi sportszövetség autonómiája alapján a bírósági beavatkozásra csak kivételesen, az adott határozat kifejezett jogszabályba, illetőleg alapszabályba vagy az alperes egyéb belső szabályzatába való ütközés alapján van lehetőség.

Az elsőfokú bíróság arra helytállóan mutatott rá, hogy az Stv. Preambulumára a felperes jogot nem alapíthatott; egy törvény preambuluma a jogalkotási indokot, elvet, célt határozza meg. Az Stv. 1. és 2. §-a az általános elveket határozza meg és szabályozza a sportoló jogállása tekintetében. Az alperesnek mint sportszervezetnek jogi személy sportegyesületek lehetnek a tagjai, tehát a sporttevékenységet végző természetes személy sportolóra csak közvetetten hat ki az alperes bármely általános határozata. Az alperes a tagjaira, a tag sportegyesületekre vonatkozóan hozhat határozatokat, az Stv-ben a sportszövetségekre, illetőleg az Stv. alapján megalkotott alapszabályában foglalt körben. Az alperes meghatározott sporttevékenység körében, sportágban kizárólagos jelleggel lát el feladatokat, és e tekintetben a tagjaira nézve kötelező rendelkezéseket hozhat, melynek korlátot a törvényi rendelkezésen túlmenően az alapszabálya, illetőleg egyéb belső szabályzatai rendelkezése szab. Az alperes belső autonómiájába tartozik ezen túlmenően az, hogy a saját tagjaira nézve milyen magatartási szabályokat ír elő.

Az Alapszabály 25. § (1) bekezdés f) pontja értelmében az alperes elnökségének kizárólagos hatáskörébe tartozik a fegyelmi szabályzat elfogadása is, melyből következően egyéb alapszabályi rendelkezés hiányában a fegyelmi vétségek meghatározása is.

Miután az alperes saját tagjaira nézve magatartási szabályokat írhatott elő, és a másodfokú bíróság megítélése szerint is a keresettel támadott határozat kifejezett törvényi, az alperesi működésre irányadó szabályba nem ütközik, illetőleg az alapszabály kifejezett rendelkezését nem sérti, az alperes magán autonómiájára tekintettel a keresettel támadott határozat törvénysértő jellegének megállapítására alap nem volt.

A Ptk. 62. § (6) bekezdése alapján a felperes a kereset tárgyát képező határozat vonatkozásában a bíróság előtti megtámadási jogával élhetett, és ennek alapján a bíróságnak a kereset tárgyát képező határozat jog-, illetőleg alapszabályszerűségét vizsgálni kellett. Ehhez képest az elsőfokú bíróság arra való hivatkozása, hogy a támadott határozat jogszabályszerűségét is csak az annak

végrehajtásaként hozott határozatok szabálysértő voltának vizsgálatakor, csak konkrét esetben lehet megállapítani, nem foghatott helyt. Az más kérdés, hogy az esetben, ha a jelen határozattal megállapított fegyelmi vétség miatt lefolytatott fegyelmi eljárásban hozott határozatot a tag megtámadja, abban a perben a bíróságnak az Stv. és a Ptk. keretei között kell vizsgálnia annak az adott határozatnak a jog és alapszabályszerűségét. Az azonban, hogy az alperes a jelen per tárgyát képező határozat alapján majd a jövőben milyen határozatokat hozhat, nem érinti a jelen kereset tárgyát képező határozat jog-, illetőleg alapszabálysértő jellegének vizsgálatát. E körben azonban a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a bíróság a szervezeti autonómia alapján csak a kifejezetten jogszabályba, illetőleg alapszabályba, vagy egyéb belső szabályzatba ütköző határozat jogszabálysértő voltát állapíthatja meg. A demokratikus működés alapelve mind az adott alperesi testületre, mind annak eljárására irányadó, így ha a demokratikus működés elve alapján meghozott alapszabályi, illetőleg egyéb belső szabályzati rendelkezéseket sem sérti kifejezetten a támadott határozat, akkor bírósági beavatkozásra törvényi lehetőség nincs.

Mindezek kiemelésével, illetőleg indokbeli pontosítással a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (6) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott. Az alperest ügyvéd képviselte, a képvisellel ügyvédi munkadíj merült fel az alperes oldalán költségként a másodfokú eljárásban, amelyet a másodfokú bíróság a 2/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés, 4/A. § (1) pontja alapján a pertárgyérték és a kifejtett ügyvédi tevékenység alapján határozott meg.

A jelen fellebbezési eljárás az 1990. évi XCIII. törvény 54. § (1) bekezdés szerinti fellebbezési illetékkedvezmény folytán mentes volt a fellebbezési illeték alól, ezért a jelen eljárásban a le nem rótt fellebbezési eljárási illetékről már határozni nem kellett.

Budapest, 2017. március 16.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül: